

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Novi šolski nadzorniki za Kranjsko.

„Wiener Zeitung“ objavlja imena novo imenovanih šolskih nadzornikov. Imenovan je: Nadučitelj Thuma za šolski okraj Postojna; nadučitelj Spintre za Kočevje; gimnazijski profesor Wurner za Krško; profesor Pirker za Kranj; profesor Gariboldi za Ljubljano; nadučitelj Levstik za okolico ljubljansko; baron Taufferer za Litijo; vadniški učitelj Gerkman za Logatec; dekan Keše za Radovljico; profesor Vodép za Rudolfovo; ljudski učitelj Žumer za Kamnik; nadučitelj Jeršinovec za Črnomelj.

Dolgo in radovedni čakali smo na imenovanje novih šolskih nadzornikov in sedaj, ko smo je v istini dočakali, ne moremo se pritoževati, da bi naše srce bilo preveč polno zadovoljnosti in entuziasma. Iznebili smo se sicer Sime in Linhart, a v dvomljivo zameno dobili smo Spintreja in Gerkmana in odpal je narodnjak Drganec. Velika večina novo imenovanih nadzornikov nam je v narodnem oziru dijametralno nasprotna, in tega občutka ne oslaja niti imenovanje tega ali onega narodnega ali vsaj homeopatično narodnega nadzornika. Pri tem imenovanju se želje velike večine prebivalstva niso jemale v poštev, mi nismo gojili sangviničnih nad, a kaj bolj ugodnega bi po vsej pravici smeli pričakovati.

Če je uže „N. Fr. Presse“ nad tem imenovanjem jadikovaje točila debele solze, kaj potem preostaje nam, ki smo prizadeti še nekoliko bolj? Ne moremo odpoditi sitne misli, da se bode sedaj, ko smo dobili slovenske srednje šole, naših nasprotnikov sila vrgla na ljudske učilnice, — to je „circulus vitiosus“ v življenju narodov, oziroma vsaj našega naroda.

Rado se nam od nasprotne strani očitajo koncesije, katerimi nas obsiplje ministerstvo Taaffe-jevo in naposled, če ne pojde inace, bomo sami verjeli, da je res tako in naša hvaležnost bode brez konca in kraja.

Za sedaj tolažimo se z nemško prislovico, ki se navaja ob jednacih prilikah, da komur Bog službo

da, temu da tudi razum in ne usojamo si nikakor dvomiti o zmožnosti in izvrstnosti tega ali onega novega šolskega nadzornika, kajti to mora znati dotična oblast in „Vsaka oblast je od Boga dana“. Na podlagi omenjene prislovice bode tedaj uže šlo skozi šest dolžih let naprej.

„Gott helfe weiter!“

Deželni zbor kranjski.

(XIV. seja v dan 9. oktobra 1882.)

Dr. Kaltenecker poroča v imenu upravnega odseka o načrtih postav, zadevajočih javno oskrbovanje ubozih po občinah in odpravo farnih ubožnih zavodov.

Pri generalnej debati o postavi oglasi se poslanec O. Detela, rekoč: Narodni poslanci smo uže v odseku glasovali proti postavam, akoravno v principu nijsmo proti temu, da se uredi oskrbovanje revnih in da se župnijske matice za revne reorganizirajo. Občine uže sedaj težko opravljajo svoja posla in župani težko oskrbujejo svojo nalogo. Zdaj pa se jim bode še več naložilo. Župniki bodo prav veselji, ako se njim odvzame breme oskrbovanja revnih. Ne tako pa župani, katerim se bode breme naložilo in pregovor, kateri je doslej veljal: „Komur Bogovi so nemili, učiteljem so ga naredili“, predrugačiti se bode moral; ne „učiteljem“ ampak „županom!“ Župnik imel je napram beračem autoriteto in darovi, katere je delil, bili so prostovoljni. Ko bodo pa občine prevzele to premoženje in berači izvedo, da je posebna postava, ki določuje njih oskrbovanje po občinah, potem jim nikoli ne bode dosti darov in rekli bodo kmalu, da župani zase upotrebljavajo revnim namenjene novce. Razmere ubogih se po postavah ne dajo uravnati, le ljubezen do svojega bližnjega more tu v prvej vrsti sodelovati; in zato je poklicana cerkev, katerej so vspešno delovanje na tem polju pripoznavali vsi pisatelji, celo protestant Herder, in katera se pripoznava še dandenes. Ako hočemo rušiti staro zvezo mej cerkvijo in ubogimi, je to jako napačno, škodljivo delo. Vspehi, katere

pričakujejo gospodje nasprotne strani, ne bodo jih zadovoljili. Sedaj, ko je 215 občin na Kranjskem, so se ubogi jako teško oskrbovali, kakšne bodo še le potem težave, če bode, ko se sestavijo glavne občine, 96 občin skrbelo za revne, kake bodo zmešnjave! Gospodje nasprotne strani imate večino, Vi sklenete kar hočete, Vam pa bode pripadala tudi vsa odgovornost! (Dobro! Dobro!)

Poslanec Svetec: Slavni zbor! Jaz hočem najprej govoriti o drugej postavi, kako naj se oskrbovanje za ubožne uredi. Tukaj moram izjaviti, da predložena postava čisto nič novega ne pove, v obče pa nič, kar bi ne bilo uže v zakonih, tedaj je popolnem nepotrebna. Oglejmo si prvo poglavje, katero razpravlja in določuje, kdo je reven in kdo ima dolžnost podpirati ga. Kdo da je reven, to tako vsak ve; kedo ga ima pa podpirati, to določuje vse natanko domovinska in občinska postava. Kako je revnim pomagati, to se najbolje in najložeje določuje od slučaja do slučaja, kadar se ima reveža pred seboj. S čem se ima podpirati, to določuje zopet občinska postava; kjer nij ustanov, da bi se dali denarji, mora občina skrbeti za hrano. Kdo naj oskrbuje uboge, kdo nadzira oskrbovanje, to stoji tudi v občinski in domovinski postavi. Vse je tedaj pri uže veljavnih postavah krajše in bolj razumljivo. Za kar bi pa imela postava skrbeti, tega pogrešamo v njej. Pravi namen bi jej moral biti, da določi, kako bi se zmanjšala revščina, kako bi olajšali občinam to breme; a tega nij nikjer najti v tej postavi. Prepričan sem, ko bi bile občine vprašane za svoje mnenje o tej postavi, bile bi deželnemu odboru poročale svoje misli ter povdarjale, naj se odpravi neomejena ženitev in naj se vniči tisti zakon, ki določuje, da nij potreba za ženitev dovoljenja občin. V drugo naj bi se gledalo na to, da siromaki sami, predno popolnem ubožajo, skrbijo za preskrbljenje svojih starih dnij. Tako morajo na Bavarskem posli vsak teden ali mesec plačevati doneske, iz katerih se potem preskrbljujejo na stare dni. Tudi pri rudnikih imajo bratovske

LISTEK.

Iz pripovedovalnega sedanjika.

(Spisal Garrulus.)

Človek bi bil duševni revež, če ne bi imel spomina za vse, kar je uže imel posebno veselega ali tudi prav neprijetnega prebiti. Le-ta ga oživlja, le-ta ga krepča, ter mu je najzvestejši spremljevalec v njegovem življenju, naj se mu godi dobro ali slabo. Posebno predragi so nam pa spomini za dogodke v našej prvej mladosti. Kdo se na pr. radostno ne spomina zanimljivih posameznostij iz svojega šolskega življenja? Kdo je uže pozabil, kake so bili njegovi takratni nazori o svetu in njegovih jedinih vladarjih, g. šolniku in g. župniku? Misliti, da ga nij na svetu in da ga tudi ne bode, dokler ostane na njem sploh običajni red, da prične mladina svoje zavedno življenje s šolo.

Da so šole dan današnji uže celo drugačne,

kakor v prejšnjih časih, bode mi gotovo vsakdo rad verjel brez dokaza. O nekdanji šolski upravi, o starih šolnikov čudnih navadah in običajih nij več ni duha ni sluha v dandanašnji šoli. Vender tudi nove šole nijso zanimivosti popolnem prazne, in ker je izvrstni ljubljanski humorist slovenskemu občinstvu v lanskem „Zvonu“ ponudil mikavno sliko šole iz „polpreteklega časa“, naj mi je dovoljeno, da iz zadnjih let opišem samo kratek dopoludanski počitek na „moderni“ šoli, in da te besedice polpreteklemu času pridružim kot „praesens historicum“.

Pozvonilo je. Vrata šolskih sob se zaporedom odpirajo in na dvorišči, kakor tudi na lesenem hodniku v prvem nadstropju se prikažejo g. učitelji, nesóči razne učne pripomočke v dotične kabinete. Mej njimi zapaziš sem ter tja tudi bitje, ki ti priča, da je Minerva navzočna; toda boginje same ne zahtevaj videti, ker se tvoja želja ne bi ujemala z dandanašnjega časa bogočastvenimi nazori. V vede zamišljena korakajo ta bitja resnobno in počasno proti svoji sobani, kjer jih uže čakajo, kakor se spodobi,

na lepo pogrneni mizici poprej naročena krepčala. Saj dobro vedo, da celo najkrepkejši duh ne doseže zaželenega učnega vspeha, če ostane život slaboten.

Za njimi pa prisili iz učilnic na dvorišče velika množica krasnih deklic, radostnih, da si zamorejo oddahnuti vsaj za nekoliko minut. Deklice so različne rasti, različne velikosti, gotovo pa vse tolike starosti, kakor jih, dragi bralec, v prejšnjih časih nijsi nikdar našel po javnih šolah. Mej te deklice se pa zopet uriva cela truma majhnih učenk, kakor so se uže poznale v starih časih, ter se veselja skakljaje in smeja srčno radujejo pri svojih igrah. To je veselo gibanje, radosti vrisk in šum! Celo dvorišče, sicer pusto kakor Sahara, se ti zdaj prikaže v obliki krasnega vrta, polnega najlepših cvetic, koje rahlo giblje cefir v pomladanski sapi. Za okrepčanje otrpnenih udov pa vrlo skrbi šolski sluga, ki marljivo nosi za denar in dobre besede raznovrstnega živeža.

Ta mož ima pa še drug silno važen posel. Pri njem se dobivajo vsi listi, sploh vse, kar je od

blagajnice „Bruderladen“, v katere morajo vsi delavci uplačevati. Žalibog, da pri teh blagajnicah nij vselej vse tako uravnano, kakor bi moralo. Rabi se namreč uplačani denar za oskrbovanje rudniških delavcev v njih boleznih, takrat ko še služijo v rudniku. To nij prav, kajti vsak drug gospodar mora skrbeti za posla v boleznih in za njega plačevati iz lastnega žepa. Tudi nij prav, da, če rudniški delavec (knap) zapusti rudnik, je zanj izgubljen ves v bratovsko blagajnico uplačani denar. Ti zneski bi se morali oddajati dotičnej občini, da bi je hranila delavcu za stare dni. Ravno tako pomankljivo je tudi, da druge velike tovarne nijmajo takih blagajnic, in niti na to se ne gleda, da bi si delavci za čas, kadar ohromé, kaj prihranili. Tako pridejo na stara leta, ali ko so za delo nesposobni, na glavo občinam, ki jih mnogo desetletij niti videle nijso. Gospoda! Tu je treba reform, tu bi trebalo predlogov, kako zboljšati odnošaje; take predloge bi tudi mi pozdravljali z velikim veseljem.

Trdi se tudi v poročilu, da je preskrbovanje ubogih pomankljivo; a zakaj? Zato, ker so mnoge občine same uboge in ne morejo ubožce boljše oskrbovati, ko bi prav hotele. Tu bi bilo, gospoda, pravo polje, razmotravati in nasvete staviti, kako bi se občinam, ki itak komaj same dihaajo, polajšalo breme.

Domovinska postava daje nam v §. 22. prav dober napotek, kajti v njem se deželnemu postavodajstvu daje na voljo, kako polajšati občinam njihovo dolžnost. Kaj hoče, kaj more občina sama za se storiti?

Ako hoče revna občina svoje reveže dobro oskrbljevati, potem bode toliko več revežev v občini, in slednjič bodo postali reveži vsi, — kako se bodo potem podpirali? Tako uravnanje je tedaj nemogoče in za revne občine same uničevalno. Postava tudi določuje, naj se odpravi beračenje. To bo nemogoče, dokler občine svojih revežev ne bodo mogle preskrbljevati dostojno. Pravi se, da se mora kaznovati beračenje po županu, a to ne bo nič pomagalo. Marsi kateri bil bi prav rad zaprt, ne samo 5 dnij, kakor postava določuje, nego celo zimo; vprašanje je le, kako in s čem bodo občine redile te berače. Ker revne občine ne morejo vzdržavati revežev, pomagano jim je s tem, da hodijo reveži beračit po bogatejših občinah.

Ako se pa po postavi obsodijo revne občine, da morajo svoje reveže hraniti same, da le-ti ne smejo beračiti, potem ne ostane družega: ali da revne občine popolnem obubožajo, ali pa morajo revni lakote poginiti. Tu je tedaj treba skrbeti, da se ti veliki stroški za revne prenesó na močnejše združbe, na okraj, deželo in državo, kajti občina sama njim nij kos.

Poročilo deželnega odbora jako hvali, kako izvrstno so oskrbljeni reveži na Angleškem. A gospoda, zakaj je to? Zato, ker na Angleškem oskrbovanje revnih ne sloni samo na ramah občine, nego za nje skrbi občina, okraj, to je grofija in tudi država.

Le po tem potu pa je mogoče, da se revež oskrbi, kakor to zahteva človeštvo. Jaz tedaj pred-

loženo postavo o oskrbovanju revnih smatram za popolnem nedolžno ter nepotrebno.

Kar se tiče druge postave, katera določuje, da bi se odpravile farne siromašnice, zdi se mi dosti nevarnejša, v svojih nasledkih pa celo škodljiva. Prvi pomislek je ta, da deželni odbor nij ničesa pozivel o stanju teh farnih siromašnic, kajti iz njegovega poročila nij razvidno, kolike in kakšne so te ustanove. Treba nam je vendar prej znati koliko in kakšno je premoženje teh siromašnic, predno sklepamo o njih odpravi, da znamo vsaj nasledke svojih sklepov.

Drugi pomislek je ta, da se občinam, če prevzemo te ustanove, navali veliko breme za stran dela in odgovornosti. Naše občine v velikej večini nikaškega poročila ne dajo zato, da bi mogle to premoženje dobro oskrbovati. Kaj hoče župan z vrednostnimi papirji, v katerih je večinoma naloženo premoženje pri revnih farah, ko nijma ni varne hiše ni varne shrambe? Kaj hoče kmetski župan z vrednostnim papirjem, ko o tej stvari nič ne razume? Gospoda, s tem napravite revnim in občinam brez dvombe veliko škodo. Farne siromašnice so naprave, ki obstoje že 100 let in so se, kakor poročilo pravi, tudi v svojem koristnem delovanju popolnem obnesle.

Podpora revnih je postava, katera je ukoreninjena v krščanskem življenju v ljubezni do bližnjega in zvezi pobožnega ljudstva s katoliško cerkvijo. Le tej zvezi se imamo zahvaliti na Kranjskem, da se je toliko premoženja zbralo za revne pri farnih siromašnicah, nad 400.000 gid. Ločimo preskrbovanje ubožnega premoženja od cerkve, potem se bojim, da bodo tisti bogati viri za siromake, zlasti od čestite duhovščine, usahnili, in le reveži, neposredno pa tudi občine, trpeli bodo škodo.

Upravni odbor naglašja kot poseben napredek predložene postave, da se bode odslej dualizem pri oskrbovanju revnih odpravil. Ali, gospoda, jaz mislim, da se dualizem po tej postavi še le prav ustanovi.

Do sedaj bila je resnica, da je bil g. župnik pravi oskrbnik revnih, in bilo bi o tej zadevi le poskrbeti, da bi se zveza mej župnikom in občinskim zastopom utrdila. Zdaj se pa hočeta ta prava faktorja za oskrbovanje revnih popolnem ločiti, da se dualizem popolnem ukorenini. Tisti darovi, kateri se v cerkvi nabirajo za revne, obresti tistih ustanov, ktere določujejo, da jih ima župnik deliti, bode župnik tudi nadalje delil mej revne. Ker pa zveze mej njim in občinskim zastopom ne bode več, ne bode zadnji vedel, komu in koliko je župnik dal. In ker nekatere ustanove določujejo, da se ne razglašajo obdarovanci, bodo jedni in isti dobivali pri župniku, potem pa še pri občini.

Po vsem tem, kar sem navel, gospoda, zdi se meni, da predloženih postav nij treba in da bi bile le škodljive za našo deželo; zatorej nasvetujem, da so preko obeh preide na dnevni red. Dobro bi bilo, da bi deželni odbor se poučil o stanju farnih siromašnic, tudi o stanju družega ustavnega premoženja za revne, in da bi o tem poročal prihodnjemu deželnemu zboru, a nasveta ne bom stavil, ker bi bil itak brez vspeha.

Konečno dovolil si bom samo še jedno opombo. Pri sedanjej večini deželnega zbora je vedno in vedno le jedna tendenca, naš slovenski narod ločiti od cerkve in njenih naprav. Najprej ste ločili šolo od cerkve, sedaj pa hočete ločiti tudi siromake od nje. Čudno se mi samo zdi, da poslanci velikega posestva, kateri bi morali biti že po naravi konservativni, (Klici! Res je! Res!) trobijo tudi v isti rog in podpirajo židovsko-nemški liberalizem, tisti liberalizem, ki nij osrečil nobene države in nobene naroda, in tudi siromakov ne bo! (Glasna pohvala! Živio- in dobro-klici.)

Za postavo govori dr. Schaffer in Kaltenegger. Postava se potem sprejme v specialnej debati, ktere se narodni poslanci ne udeležijo.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. oktobra.

Državno sodišče sodi tudi o pritožbi „Maticе Opavske“ proti naučnemu ministerstvu, ker jej je ono zabranilo ustanoviti v Opavi privaten gimnazij. Tožnike zastopa državni poslanec dr. F. Anderlik, ministerstvo pa sekijski svetovalec Spane.

„Osservatore“ objavlja oznanilo **tržaškega** namestnika, da se ima komisijon, ki bo revidiral traso novoprojektirane železnične proge Hrpelje-Kozina-Trst, v 26. dan t. m. sniti v postaji Hrpelje, kjer naj bo začel svoje delo.

Zborovanje „nemškega društva“ v **Gradi**, katero je hotelo skleniti izjavo za faksijsko levico baš zaradi tega izraza, je policija razpustila.

V torek interpeliral je v **pemskem** deželnem zboru dr. Rieger, podpiran po vseh českih poslancih, vlado zaradi prenarredbe volilnega reda za deželni zbor, ki je posebno glede veleposestva, kateri sam lahko določi dvetretjinsko večino, zelo krivičen. Interpelacija konča z vprašanji: 1. Je-li vlada voljna staviti deželnemu zboru nasvete, da bi se strinjal deželni volilni red s popravljenim državnim? 2. Hoče-li vlada uporabiti vsa postavna sredstva, da se odstranijo vse napake dosedanjega volilnega reda po postulatih svobode in enakopravnosti, in kedaj hoče to storiti?

F. Z. M. baron **Josip Maročič** di Madonna del Monte, prejšni vojaški načelnik dunajski, umrl je torek popoldne v Ob.-Döblingu pri Dunaji v 71. letu svoje starosti. Ime njegovo je v Avstriji tako popularno, da bi bilo odveč naštevati tu vse njegove velike zasluge za domovino. — Rojen je bil l. 1812. v Svitniku na Ogrskem, kjer je baš oče mu Juraj, krajiški stotnik, mimo potoval; tedaj je bil pravo vojaško dete. L. 1825. ustopil je kot kadet v pešpolk št. 60. ter postal l. 1831. lieutenant in bil kot bataillonski adjutant poslan v Italijo. Služboval je potem tudi v Moravski in Šleziji ter od 1844—47. l. na Dunaji. Od tod je šel v Benečijo popisovat deželo. L. 1848. se je posebno izkazal, ko je vzel grič in cerkev Madonna del Monte, jako važno pozicijo za izid boja. Radi tega postal je major, dobil viteški red Marije Terezije ter bil povzdignjen v baronski stan. Koncem l. 1849. postal je polkovnik ter načelnik ogulinskemu krajiškemu polku št. 3., l. 1854. bil je imenovan generalom, l. 1860. fml. ter dobil 20. novembra l. 1862. 7. pešpolk, ki nosi njegovo ime. L. 1866. prejel je naslov pravega tajnega svetnika, bil l. 1868. vojaški poveljnik za Štajersko, Kranjsko, Koroško, Tirole Istro in Primorsko ter je postal feldzeugmeister. Od

koder koli kateri deklici poslanega. Da se pa tega zavoda nežni cvet ne okuži po novih Adonijev prilizovalnih dopisih, se je slugi od preskrbnega vodje strogo prepovedalo deklicam izročevati take liste, ki so poslani iz tistega kraja, tako imenovani locolisti. Taki so se g. vodji predlagali, in njih osoda ostala je zakrita za vselej. Govorilo se je sicer, da je bila ta naredba uže obče znana in da se je je lahko ognil vsakdo, ki je s svojim prevelikim srčnim sočutjem in zanimanjem združil toliko požrtvovalnosti, da je na mestu marke za 3 kr. daroval marko za 5 kr.; kajti gledalo se je pri toliko došlih listih samo na marko, nikakor pa tudi na poštnega natisa dan in kraj, kar se sploh malokedaj da dobro spoznati. Tudi nij bilo nobene spodtike, če se je tako uravnala, da je dopis res prišel iz kakega sosednjega kraja. Nekateri so celo hoteli vedeti, da zamore taka naredba spraviti nje preskrbnega osnoveatelja s c. kr. pošto v neprijetno dotiko, ker celo ona sama potrebuje vladinega dovoljenja, če hoče

odpečatiti njej izročene zapečatenе liste; pa — tako so govorili samo črnogledi brbrači, ki so hoteli vse boljše vedeti in videti, nego za to poklicana oseba. Škoda tedaj besedij. Toliko se pa gotovo iz vsega tega sprevidi, da je bil omenjeni sluga še važnejši od drugih takih važnih oseb, in da je bil od deklic morda bolj čislán nego kak kisel učitelj.

Tudi danes je bila ta važna oseba obdana s trojnim krogom deklic, katerim je stregla po svojih najboljših močeh. Rok mu je skoro manjkalo, toliko imel je posla. Ko je razdelil majhnim učenkam kruh in sadje, oskrbel je tudi odrasle z vsem, kar so bile zahtevale.

„Videla sem skozi steklene duri, da imate v svojem zakotičku na mizici list za mene,“ oglašil se dekle, „prosim, dajte mi ga.“ Tudi druga in še tretja obrne se do njega z enakimi besedami. Precej gre po liste, vrne se pa samo z jednim; pri drugih reče v svojej označujočej ga kratkosti: „Wird nicht gegeben, ist loco.“ Smeh se oglašil mej de-

klicami po celej vrsti in mej tem, ko prva prebira svoj list, se razdružijo druge in se sprehajajo po dvorišči po 2 ali 3 skupaj, ki so si najboljše prijateljice. Kaj se je tukaj vse govorilo, kdo bi mogel vse to popisati?! Ta se je veselila, ker je srečno dokončala neko ročno delo, ki jej je prizadejalo mnogo truda; druga se je radovala, ker je bila zadela težaven račun, ki jej je delal veliko preglavice; zopet druga je pripovedovala, kako se je ustrašila, ko je g. učitelj prinesel v šolo pravo mrtvaško glavo, ktere se še dotakniti nij upala; še druga je zopet pripovedovala, kako se vsak dan ukvarja z nemščino, ki jej uče iti v glavo, in kako neznošen in siten je te stroke učitelj, ki mora gotovo biti neznačajen, ker se tako poteguje za tuj jezik; srca pa sploh nijma, ter neče videti, da so njegove učenke slabotne deklice, od katerih ne more toliko zahtevati kolikor od fantov. Sploh je bilo slišati obsodeb, pa tudi pohvale na vseh koncih in krajih. (Konec prih.)

Državne srečke iz l. 1864.	100	171	—
4% avstr. zlata renta, davka prosta	95	50	—
Ogrska zlata renta 6%	119	50	—
" " " " " " " " " "	87	20	—
" " " " " " " " " "	86	35	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	115	75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118	30	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	97	90	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	25	—
Kreditne srečke	100 gld.	174	75
Rudolfove srečke	10	19	25
Akcije anglo-avstr. banke	120	124	80
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	232	75	—

Vsem prijateljem in znancem, od katerih se, odhajaje v Zagreb, nisem mogel osebno posloviti, po tej poti srdačni:

Z Bogom!

V Ljubljani, v 19. dan oktobra 1882.

(673)

Ljudevit Tomšič.

Poslano.

(54—37)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolj okrepljujuče piče,
I kas izkušan lek proti trajnom kašlju plućevine I
želodca boleti grkljana I proti mehurnim kataru,
kas I slasticah za (PASTILLEN)
nalazi se kod Hinke Mattonija (Karlovi vari u Českoj).
Na etiketo in zamah,
kakor kaže podoba, treba ostro paziti.
MATTONI'S
GISSHÜBLER

Divjih kostanjev in želoda

vsako mero kupujeta trgovca

Matič in Pliker

v Celji, Kolodvorske ulice št. 97.

(671—1)

Tukajšnjemu čest. p. n. ženstvu.

Najudanejšje podpisana naznanja s tem najljudejnejše, da je njeno stanovanje od zdaj naprej

na Št. Peterskeje cesti št. 24, v I. nadstropji.

Ob tej priliki smatra se podpisana dolžno, da se najtopeleje zahvali za mnogobrojno zaupanje, ki ga je uživala v svojej tridesetletnej tukajšnjij praksi ter da se še v bodoče iskreno priporoča. Z najodličnejšim spoštovanjem

Marija Barnas,
izpitana babica.

(669—1)

V graščini Novakovec

pri Sv. Ivan-Zelina na Hrvatskem, postaja Sesevete, se prodaja:

100	starih veder belega vina iz leta 1875.
100	" " " " " " " " " " 1879.
100	" " " " " " " " " " 1881.
150	" " mošta " " " " " " 1882.

Neposredni kupci naj blagovolé si vina v graščinski kleti ogledati in pokušati ter se vina na zahtevanje kupca postavijo v njegovih posodah franco v Sesevete.

(668—1)

Tujci:

18. oktobra.

Pri **Slonu**: Mahatsch z Dunaja. — Rujuč iz Idrije. — Fürber z Dunaja. — Uhly iz Gradca. — Seidl iz Trsta. — Petermichl z Dunaja.
Pri **Maliči**: Savič iz Zagreba. — Kraner iz Maribora.
Pri **avstrijskem cesarju**: Glaser iz Trsta. — Grašič iz Brucka na Muri.

Glavna prodajalnica:
Poljanska cesta št. 12.

ALOJZI KORZIKA,

umetno in kupčijsko vrtnarstvo, fabrika za vence in šopke, trgovina s cvetlicami in semeni,

Podružnica:
Šelenburgove ulice št. 6.

priporoča se si občinstvu za napravo **frišnih vencev** in **šopkov** vsake vrste, po najnovejšem okusu, prav ceno in elegantno. Velika zaloga suhih vencev iz posušenih naravnih trav, cvetlic in listov, razne velikosti, cvetlične jerbaške, sidra in blazine itd. Cvetlični envelopi s raznimi napismi in voščili za novo leto, za god, kakor tudi voščila o drugih prilikah. Raznovrstna zaloga Makartovih šopkov iz palmovih vej, posebno pripravni za kinčanje salonov in sob. Priporočam se tudi za izvršitev raznih trakov z napismi, v zlatih ali srebrnih črkah. Trakove imam v raznih barvah in po raznej ceni v zalogi. Tudi se dobé pri meni razne cvetlične čebule in semena, prave in frišne, kolikor kdo hoče, potem razne cvetlice za dekoracije, domače in inozemske, pripravne za kinčanje pri mrljih, na grobéh, plesih in drugih slovesnostih, prav po ceni. Taisti se proti malej najemščini tudi posodijo. Sploh se dobé pri meni vse stvari, ki spadajo v mojo stroko, vse jako ceno in elegantno. Obljubim, da bodem vsa naročila, vnanja proti poštnem povzetju, točno in ceno izvršil, ter prosim mnogobrojnih naročil.

Katalogi se pošljejo, ako se želi, brezplačno in franco.

Spoštovanjem
Alojzij Korzika,
umetni vrtnar.

(670—1)

Ustanovljeno l. 1847.

J. J. NAGLAS-ova tovarna za pohištvo

v Ljubljani,

Auerspergov trg št. 7 in Gospodske ulice (Knežji dvor),

sprejema kompletne oprave za **balo, stanovanja** in **hotele** od najbolj priproste do najfinejše izpeljave po **najnižjih fabriških cenah** z garancijo.

Ilustrovani cenilniki gratis.

(642—5)

Fazane, jarebice, kljunače in brinjevke

kupuje po najvišjih cenah

(663—2)

E. Pogatschnigg, Leibnitz.

Priznано izvrstne,
na
tržaškej razstavi s srebrno svetinjo
odlikovane
VOŠCENE SVEČE
iz garantirano pravega, nepokvarjenega
čebelnega voska,
ponudijo
P. & R. SEEMANN
v Ljubljani. (636—3)

TRŽAŠKA razstavina LOTERIJA.

1. glavni dobitok gotovih 50.000 gld.

2. glavni dobitok gotovih 20.000 gld.

3. glavni dobitok gotovih 10.000 gld.

Nadalje

1 à gld. 10.000 — 4 à gld. 5000 — 5 à gld. 3000 — 15 à gld. 1000 — 30 à gld. 500 — 50 à gld. 300 — 50 à gld. 200 — 100 à gld. 100 — 200 à gld. 50 — 542 à gld. 25, — skupaj

1000 dobitkov iz 213.550 goldinarjev,

razven tega še mnogo drugih postranskih dobitkov, obstoječih v stvareh, ki so jih podarili razstavljalci.

Cena jednemu lozu 50 kr.

(638—7)

Naročila s pridjanimi 15 kr. za poštnino naj se pošiljajo na
loterijski oddelek tržaške razstave,

Piazza Grande št. 2
v Trstu.